

Glumac Nebojša Glogovac povodom rada na predstavi „Sablja dimiskija“ po tekstu Aleksandra Popovića u režiji Gorana Šušljika

Karakteristični kakvi se mogu naći u svakoj srpskoj kafani

Ivana Matijević

- „Sablja dimiskija“ Aleksandra Popovića u režiji glumca Gorana Šušljika, sa Nebojšom Glogovcem, Nikolom Đurićkom, Marinkom Madžgaljem i Borisom Milivojevićem kao protagonistima, premijerno će biti izveden 8. maja na Velikoj sceni Ustanove kulture „Vuk Kradžić“. Radnja komada, za koji je Popović još 1965. godine dobio Sterijinu nagradu i koji decenijama nije imao novo izvođenje, odvija se u jednoj srpskoj kafani nakon nekog od mnogih ratova. U pitanju je, kako stoji u najavi, „teatarska igrarija na temu neuništive srpske volje za moć“. Na sceni je tipično srpska, kafanska rasprava između Rade, svršenog pravnika, Rođe, vlasnika kafane i Inkiostra „stranačkog elementa“. Nebojši Glogovcu ovo je drugi put da igra u komadu jednog od najznačajni-

Kontakt s vremenom: Nebojša Glogovac

nakon renoviranja prostora, vratila se jednom od retkih, u ovoj zemlji gotovo nepostojećem konceptu komercijalnog pozorišta, ambicioznije nego kada je ustanovljena scena ondašnjeg Teatra Kult. Privukavši najznačajnija imena domaćeg pozorišta, počeli su takođe sa Popovićevim „Svin-

ćanje na staru-novu scenu „Vuka Karadžića“ povod su za razgovor sa Nebojšom Glogovcem.

- Aleksandar Popović je jedan veoma specifičan i zanimljiv pisac. „Tamna je noć“ smo igrali tri, četiri godine oko 300 puta. Bilo je to veoma frekventno, gledano i jedno veliko iskustvo i velika škola za mladog glumca. Popović je, kao što rekoh, specifičan i zato mu se ovaj put vrlo rado vraćam. On ima jedan karakterističan način pisanja, jednu vrstu melodije, nekog svog poluizmišljenog jezika, odnosno, neobičnu kombinaciju reči koje postoje. Njegova rečenica zasniva se na nekoj čudnoj vrsti melodije i sama za sebe može ponekad da se učini i besmislena, ali smisla tu ima, itekako! Vrlo je britka njegova misao, vrlo inteligentna, pogađa u razne slojeve našeg društva i karaktere ovog naroda i kroz sve to, on provuče i neku višu ideju kako bi to trebalo da izgleda.

● „Sablja dimiskija“ napisana je

još šezdesetih godina, a po onome što u njoj stoji, kao da je nastala juče. Vremena u Srbiji se ne menjaju?

- U komadu postoje tri karakteristična za ovo podneblje. Možda ih možemo naći i šire, ali su napisani kao tipični baš za tu našu kvazipolitičku scenu, odnosno skupštinu u malom, kakva se po Srbiji može naći u svakoj kafani. Ta tri modela postoje i dan danas, a ni tada kada su pisani, nisu vremenski bili određeni niti ograničeni bilo čim drugim, niti ima nekog vremenskog perioda, niti konkretnog istorijskog razdoblja, niti bilo čega sličnog. Zauvek su i oduvek, moglo bi se reći. Sve je aktuelno s obzirom da isti taj profil ljudi voli da se bavi politikom i na sličan način trguje između sebe, baveći se politikom i samo menjajući svoja mesta u fotelji. Kao u onoj igri kada prestane muzika - ko prvi sedne zauzeo je mesto. Svaki put jedan ostane bez stolice, ali je ipak u igri na neki čudan način. Eto tako nekako se otprilike vrti i priča između njih trojice u kafani. Igrajući karte i pričajući o raznim naizgled desetim temama, oni lagano učvršćuju svoje pozicije, a kasnije ih menjaju odnosno zamjenjuju jedni druge na njima.

● Kako izgleda kada vas „režira“ kolega glumac?

- Sušljiku ovo nije prvi put da režira, a i u pitanju je više saradnja, jedna vrsta supervizorstva, pogleda „odande“. Mogu vam reći da ima i neke zanimljive rediteljske zamisli o načinu kako da sve to predstavimo da izgleda savremeno, da uspostavimo kontakt sa vremenom.

Trojka koja hara

- U podeli na tri političke pozicije, odnosno ta tri karaktera koji vole da se bave politikom, moj lik je gazda Rođa, koji je srpski tradicionalista, debeli brka koji ima razne izvore prihoda od kurvi koje rade za njega, preko dranja pasa i prodavanja psećih koža kao da su jareće, raznih vrsta trgovine, trange-frange i tako dalje. Đuričko je Rada koji se stalno poziva na Zapad u smislu „kako to Francuskinje rade“ i koji priča kako je tamo bilo i kako je na „oltar otadžbine“ dao svoga teću. A Madžgalj igra Inkiostra koji je grčkog porekla i on je u stvari gazda kafane ili nešto što bi se danas zvalo menadžer kafane. Rođa je gazda, a ovaj je neki menadžer i to je ona ekipa koja uvek opstaje, koja uvek ima za svakog ponešto. To je trojka koja hara, kaže Nebojša Glogovac.

jih savremenih srpskih dramskih pisaca. Prethodni „Tamna je noć“, na sceni tada Doma kulture „Vuk Karadžić“, imao je ogromnu popularnost. Sada Ustanova kulture,

skim ocem“ u režiji Egon Savina, a zatim zvanično 1. aprila sa „Arsenikom i starim čipkama“ u režiji Stefana Sablića. Uloga u još jednom komadu Ace Popovića i vra-